

Meditasjon 2. april 2010 i Lørenskog kirke
Langfredag
Kapellan Elisabeth Lund

Dette forstår vi ikke. At det var i dag han døde.

At det var i dag de spikret hendene til treet.

At det var i dag han stivnet inn i døden.

At de løsnet naglene og bar ham inn i graven.

Lett som en fugl og kald som sne.

At det er i dag han ikke er.

(Rolf Jacobsen)

Hele livet hadde Jesus vandra mot korset.

Livet hans kunne ikke gå utenom korset.

Og i dag er Jesus omgitt av mennesker som svikter, som driver gjøn, som pisker og korsfester.

Og han lar det skje. Det er hans vei.

Korset viser oss hvem Gud er.

Ingen har større kjærlighet enn den som gir sitt liv for sine venner.

Der, på Golgata, avslører Gud seg for oss.

Der får vi se Guds innerste vesen.

Vi får se at Gud er kjærlighet.

Og samtidig, hvis historien slutta her, hadde Gud ikke vært.

Tør vi å stoppe litt og kjenne etter:

En verden uten Gud; et liv uten Kjærligheten.

At det er i dag han ikke er.

Denne dagen er mørk. Og noen ganger er det der vi er i livet vårt også. I mørket.

Jeg tror Jesus har vist oss den veien vi må gå når vi møter det vonde i livet. Gjennom sitt eget liv. Alle som lider, vet noe om å være på den veien. Den vonde og vanskelige veien. Det er ingen vei over, ingen vei på siden. Bare en vei som går om Golgata.

Ved korset som står der kan vi få gråte over alt som er ødelagt i livene våre, over alle håp som er knust og de splintrede drømmene våre.

Der kreves det ikke noe av oss.

Heller ikke tro. Vi kan få rope de ordene som Jesus ropte da han hang på korset: ”Min Gud,

min Gud, hvorfor har du forlatt meg?”

Jesus gikk veien helt inn i mørket.

Han kunne ikke stoppes.

På korset tilintetgjorde han vår skyld og våre svik.

Der, på korset, åpna han vår vei til Gud. Et liv med soning, tilgivelse og seier.

Livet til den som er elska, og som aldri er alene.

Jesus gikk veien helt inn i mørket for å lede oss mot lyset.

Vi kan ikke forstå, men vi kan knele ned ved korset og takke.

Der døde Jesus for å gi oss våre liv. Nå og alltid.

Dette tre vi klamrer oss til for ikke å forsvinne

Dette tre vi klatrer opp i når vi ikke strekker til

Dette tre springer ut med blodrøde blomster i natt

Søker vi dit mot kveld ser vi løvet stige som fjær.

(Jan Erik Rekdal)